

Az első Magyar Zarándokúton

(Esztergomtól - Máriagyúdig)

Hiányos történelmi ismereteim ellenére tudtam arról, hogy Krisztus urunk halálát követően, a keresztény hívők egy része, zarándokútra ment a Szent Földre.

Olvastam, hogy királyok, hadvezérek, főurak, papok, barátok egyszerű emberek, életük egy fő céljának tekintették, ezt a hosszú kínszenvedéssel járó megpróbáltatást.

Tudtam arról is, hogy államalapító Szent István királyunk zarándokutak biztosításával tette lehetővé, hogy szárazföldön, a tengeri út mellőzésével is teljesíthető legyen az út.

A középkori zarándoklatok története felemelő és tragikus események sorát mutatja be. Sokakat megtámadtak, megöltek, kifosztottak. Sokan éhen haltak, sokan a testi-lelki megpróbáltatásokba haltak bele.

A zarándoklatok a reformáció idején ritkultak ugyan, de meg nem szűntek.

Fél száz évet megélve, csak irodalmi, képzőművészeti ismereteim voltak a zarándoklatokról.

Majd találkoztam néhány emberrel, akik elmondták, hogy részt vettek az el Camino zarándokúton. Az el Camino teljesítése 30-40 napot vesz igénybe

Ostoba módon megkérdeztem:

- De miért?

A válasz egyszerű volt.

- Mennem kellett. Isten hívott az útra.

- De miért mentél el Te, az Istenben nem hívó? A világ anyagi szemléletéből, milyen erő vitt el az útra?- kérdeztem.

A válaszok egy része a köszönetről szólt.

A visszakapott egészséget, a visszakapott családot köszönték meg, vagy éppen egy kérést fogalmaztak meg: hogy visszanyerhessék a hitet, az egészséget, vagy család szeretetét.

Én nem vágyódtam külhoni zarándokútra.

A mai kor autóhoz szokott, kényelmes emberének semmire nincs ideje.

Ha valamire kíváncsi vagyok, beülök az autóba, felülök a repülőre, és gyorsan megnézem. Készítek néhány fényképet, veszek néhány útikönyvet és elégedetten hátradőlök a fotelomban.

Nem akartam zarándokútra menni.

És ekkor meghívott az Isten.

Egy összejövetelem hallottam, hogy néhány lelkes ember (el Caminos,) szervezi a Magyar Zarándokutat.

Rumi Imre építész nevét emlegették. Napokon belül kapcsolatot teremtettem vele és egy pillanat alatt eldöntöttem, hogy az első Magyar Zarándokúton végig akarok menni.

Egyre nagyobb izgalommal vártam először csak az elhívást, majd egyre erősebb lett bennem a meghívás.

Közben gondolatok kavargtak bennem.

Naponta látom, hogy az emberek keresik Istent, keresik a kihívásokat, a megmérettetést.

De sokan álságos utakon járnak. Túlélőtáborokba mennek, egymást győzik le, férgeket fogyasztva egymást alázzák meg. A szórakoztatóipar kihasználja a nemes célt és anyagi vállalkozássá, pénzkereseti lehetőséggé zülleszt, mint oly sokszor más területeken a legnemesebb eszméket.

Tudtam, hogy fizikailag nem tudok felkészülni a zarándoklatra.
Hallottam, hogy az el Camino 900 km-es útját sok sportoló feladta, ezzel szemben, sok idős, testében meggyengült férfi és nő, teljesítette a zarándoklatot.

Mi a titka a gyengék győzelmének?
Mi az oka az erős kudarcának?
Nagy kérdés volt számomra.

Az útra készülve öntelt voltam és tájékozatlan.
Elpuhult, túlsúlyos, mai modern nyugdíjas. Modern fővárosi férfi.

Alapvető ismereteket hagytam figyelmen kívül a fizikai felkészülés során.
94 kilóm mellé, 18-20 kg-os hátizsákot készítettem. Úgy gondoltam, hogy minden rendkívül fontos, amit a hátizsákomba bepakoltam.
Mint a túlélő táborokba igyekvők: hőcsizma, meleg kabát, mindennapra tiszta fehérenemű, seb ellátáshoz eszközök...
Mindez, utólag egyértelműen bizonyítja, hogy fogalmam sem volt a zarándokútról.

Az első két napon megtapasztalhattam ostobaságom súlyát.
Az „el Camino-sok” sajnálkozással látták szenvedésemet, és többen felajánlották terheim egy részének átvételét. Tudtam, hogy a segítséget nem fogadhatom el, hisz ők is zarándokok.
Az induló csapatban négyen terveztük a teljes zarándokút megtételét.
A zarándoktársaim Imrén kívül Rideg László tanár úr, a Bács-Kiskun megyei önkormányzat alelnöke és felesége dr. Font Éva ügyvédnö voltak. Valamint, az egy nappal később induló és utánunk jövő Cserhátiné Kovács Edit, akinek útjáról csodálattal hallgattuk a híreket.

Az első nap teljesítése után elmondták, hogy az egy „el camino-s” szabály, hogy a hátizsákba csak a testsúly 10-ed részét, az élelmet és vizet szabad bepakolni.
Elmesélték, hogy a zarándokszállításokon otthagytott élelmek és tárgyak tömege jelzi, a hozzám hasonlóan gondolkodó emberek sokaságát.
Kiderült, hogy a hátizsák tartalmának nagy része felesleges.
Az első három nap után a hátizsákom, zarándokhátizsákká alakult.
Több, mint 9 kiló felesleges súlytól szabadultam meg. Pont a felétől.

Olvastam, hogy a zarándokok egy része az utat kenyéren és vízen teljesíti. Eldöntöttem, hogy magam is így teszek. Napi 15-20 dkg kenyéren és vízen fogok élni.

Elhatároztam, hogy nem adom fel!
Családom épp ezért aggódott, mert tudták, hogy nem adom fel.

A teremtő Úristen kegyelmére bíztam magam. Csodák kapuja nyílt meg előttem.

A zarándok először testét kell, hogy rendezze. Fizikai valóságát.
Ha Budapest utcáin vagy aszfalton járunk, nem kell lábunk elé nézni, ezért testünk mozgása rendezetlen. A természet nem tűri a rendezetlenséget. Minden lépésre, mozdulatra figyelni kell. Összpontosítva, egy pillanatnyi kihagyás nélkül.

Ha így teszünk, akkor az Isten teremtette világ visszafogad bennünket. Testünk alkalmazkodik ahhoz, ahonnan kiszakított. Növényhez, állathoz, mocsárhoz, krisztustövishez, galagonyabokorhoz, napsütéshez, szélhez, vízhez.

Ha elfogadod a földet, az ég is kezd befogadni. Ahogy rendeződik légzésed, szívverésed, úgy nyílik meg az ég és a szellemed már nem a felesleges dolgokra figyel, hanem kikristályosodnak a legfontosabb dolgok.

Nem sok, csak néhány dolog.

Miért élsz?

Miért küzdesz földi elemekkel, miért küzdesz növényvel, állattal, emberrel? Hiszen győzelmet soha senki felett nem arathatsz.

Egyetlen igaz győzelem valósítható meg, önmagunk legyőzése. A fájdalom, a fáradságom, a reménytelenségem, az időtlen idő, a szenvedésem.

Ha győzni tudsz magad felett, célhoz érhetsz! Visszatalálhatsz Istenhez.

Sokan kérdezték út közben:

- könnyebb már? Hol könnyebbült meg az út?

Visszatekintve az útra: minden lépés nehéz volt, minden lépés fájdalmas volt, minden lépés magasztos volt.

Én nem Istent kerestem az úton.

Őt már rég megtaláltam.

Magamat kerestem.

Magamat is megtaláltam.

Megtaláltam magamat és megtaláltam országomat.

Megerősödött bennem az a tudat, hogy én Kárpát-Haza szülötte, elmehetek a világ bármely tájára, de azt a gyönyörűséget, amit a Pilisben, Budapesten, a Duna partján az Alföldön, Tolnában, Baranyában, a Mecsekben megcsodálhattam, sehol semmi nem tudja fölülmúlni.

Köszönöm a Teremtőnek, hogy megtapasztalhattam milyen szép, milyen gyönyörű Magyarország. Milyen szépek, gyönyörűek a magyar emberek.

Köszönöm a zarándoktársaimnak az út lehetőségét.

Köszönöm Krisztus Urunknak, hogy megtapasztalhattam a keresztúton való szenvedés egy kicsiny részét. Köszönöm a példát Krisztusnak, mert ő tudta, hogy keresztútjának vége a keresztre feszítés lesz.

Én remélhettem, hogy a keresztút végén viszontlátom családomat, szeretteimet.

Köszönöm a szentléleknek, hogy mindig felettem volt és vigyázott rám. Zarándokutam legkritikusabb szakaszain mindig meg-megjelent egy-egy sólyom képében és szinte húzott felfelé.

Máriagyűdön a Tenkes hegyre menet már-már erőm végére értem. Nem tudtam már csak lefelé nézni. Zarándoktársaim szóltak, hogy négy sólyom kering felettünk.

Felhúztak a hegy csúcsára.

Elmondhatatlan, leírhatatlan gyönyörű érzés volt.

Megjelentek a cirenei Simonok amikor már botladoztam a teher alatt. Fél-egy napos csatlakozók, óráról órára átvették a keresztemet.

Fajsztól Szekszárdig elkísért Katalin lányom. Ő vitte a fizikai terhet, a keresztet, a hátizsákot.

Az emberek, a Teremtő atya, Krisztus és a Szentlélek velem volt.

Köszönöm.

Epilógus:

Minden zárandokútnak célja, célkitűzése van.

Számomra a legfontosabb a **köszönet** volt.

Köszönet azért, amit életem során megélhettem.

Köszönet a családom minden tagjáért. A meghaltakért, az élőkért és a megszületendőkéért.

Az élet kegyelmét köszönöm meg az Úrnak.

Egyetlen egy **kérés** fogalmazódott meg bennem: adjon az Úr a Kárpát-medencében élő Magyar Nemzetnek olyan gazdasági, politikai, szakrális vezetőket, akik az embereket és a Hazát szolgálják.

Minden vezetőnek égi sugallattal tisztítsa meg elméjét, nyissa ki szívét!

Tegye hallását olyanná, hogy meghallja a tiberi panaszt, és soha ne feledje égi küldetését.

Mindannyiunk feladata a fent és lent az ég és föld harmóniájának megteremtése.

Köszönöm a Teremtőnek a kegyelmet.

*Papp Lajos
zarándok*

*2011. április 22.
Nagypéntek*